

което по испански ще рече голѣмо-краки. Оттамъ и страната носи името Патагония.

Зимата се оказа доста продължителна. Едвамъ на 24 августъ Магеланъ можа да напустне Санъ-Хулианъ и да продължи пътя си на югъ. Той остави осжденитѣ Хуанъ Картагена и Педро Рейна въ Санъ-Хулианъ на произвола на сждбата, като имъ даде по малко сухари и нѣколко шишета вино.

Сега Магеланъ потегли къмъ своята прѣка цѣль, къмъ своята дългогодишна мечта: да открие протока, който, споредъ него, трѣбваше да се намира между дветѣ водни маси, заобикалящи Южна Америка.

Тежката зима не мина безъ жертви. На корабитѣ имаше доста болни и, кога на единъ, кога на другъ корабъ, знамето се свиваше, и съ заупокойна молитва въ морето се спущаше нѣкой мрътвецъ.

Къмъ края на септемврий започнаха дъждове и силни вѣтрове. Магеланъ се отдалечи отъ опасния скалистъ брѣгъ на Патагония и навлѣзе въ открито море.

Едва на 21 октомврий се провидѣ земя, и новата гледка изпълни Магелана съ непоколебима увѣреностъ, че той не е далечъ отъ своята цѣль, отъ своята заветна мечта.



Въ Магелановия протокъ.